

ikke første Gang, den højtærede Trafikminister finder Anledning til at fremhæve, at naar jeg kommer med kritiske Bemærkninger, saa er det et Angreb paa Embedsmændene. Hvis Ministeren tager det i videste Forstand og regner sig selv med, kan det ikke nægtes, at saa kan man ikke tale kritisk om Administrationen, uden at man ogsaa til en vis Grad angriber Embedsmændene, men jeg vil nødig have det forstaaet som personligt Angreb hverken paa Ministeren eller paa de andre Embedsmænd i Ministeriet. Det har i al Almindelighed været en Kritik af Administrationen, som den har formet sig, og ikke en Kritik hverken af den enkelte Minister eller af de enkelte Embedsmænd. Jeg drister mig til at paastaa, at jeg i de Aar, jeg havde Lejlighed til at sidde i Ministerierne, fik saa meget Kendskab til Embedsmændene i den røde Bygning — det er jo sædvanligvis den, man tænker paa, naar der er Tale om Embedsmændene —, at jeg har Lov til at sige, at vi har en meget dygtig, energisk og loyal Embedsstand, og jeg sagde ogsaa noget lignende i Indledningen til mine Bemærkninger, foranlediget ved en Udtalelse i et Tidsskrift af en af vore Embedsmænd, der mente, at vi her saa anderledes paa Embedsmændene. Men dette, at man erkender, hvad jeg med Glæde erkender og skal være den første til at erkende, at vi har en meget dygtig, energisk og loyal Embedsstand, er dog ikke ensbetydende med, at man ikke har Lov til at sige, at der er Brøst ved vor Administration, for det staar ikke til den enkelte Embedsmand at ændre det. Ministrene kan i nogen Grad bidrage til at ændre det, og det haaber jeg ogsaa, de vil, men den enkelte Embedsmand kan i Virkeligheden ikke reformere i saa Henseende, og jeg tror at kunne sige, at blandt Embedsmændene i den store Almindelighed vil man paa ingen Maade være ked af, at der fra Rigsdagen peges paa de Mangler, der maatte være, for det er min Opfattelse, at der blandt Embedsmændene er en Lyst til at faa Forholdene omformet saaledes, som Tiden kræver det, og alle de Embedsmænd, der forstaar Nødvendigheden heraf, vil sikkert kun kunne glæde sig over, at der fra Rigsdagen gøres opmærksom paa de Mangler, der maatte være. Det var til Dels ogsaa for ikke at blive misforstaaet i saa Henseende, at jeg tilod mig at henvise til, hvad Raadmand Philipsen, som den Gang repræsenterede Københavns 4de Valvkreds, sagde som

den ene af Venstres Ordførere, da vi begyndte Finanslovbehandlingen, efter at vi havde faaet Systemskiftet, og Talen var om, hvorledes man fra det daværende store Regeringspartis Side skulde stille sig overfor Finanslovbehandlingen, hvilket i høj Grad vil sige, hvorledes man skulde stille sig overfor den Undersøgelse af samtlige Administrationsforhold, som kan ske gennem Finanslovbehandlingen baade i Ting og i Udvalg. Jeg vil derfor gerne straks sige, at hvad jeg siger, er ikke et Angreb paa Embedsmændene hverken enkeltvis eller som Embedsstand, men det er i al sin Almindelighed en Paapegen af, at der er en Brøst i Administrationsforholdene, der bør rettes og ogsaa kan rettes.

Maa jeg da først, idet jeg gaar over til de Enkeltheder, jeg kan have Grund til at nævne, sige, at naar den højtærede Indenrigsminister, som jo gjorde Rede for, hvordan Forholdene havde udviklet sig med Hensyn til Pladsen mellem det nye kongelige Bibliotek og den nuværende Arkivbygning, det gamle kongelige Bibliotek, sagde, at han ganske vist erkendte, at man havde forladt det, der i sin Tid var Forudsætningen for den paagældende Lovs Vedtagelse, men at det i Virkeligheden var sket under tidligere Ministre, under Ministre, der hørte til det Parti, jeg tilhører, og til Dels altsaa ogsaa under mig — ja, saa har den højtærede Minister *delvis* Ret. Den højtærede Minister gjorde selv opmærksom paa, at det, der blev vedtaget i Folketinget med Hensyn til Façaden af Frederik III's gamle Bygning, som skulde omdannes til Rigsarkiv, ikke blev gennemført i Landstinget, men at man der indsatte en Bestemmelse, hvorefter der skulde nedsættes en særlig kunstnerisk Kommission til at undersøge og stille Forslag om, hvordan Bygningen skulde se ud, naar den skulde omdannes til Arkivbygning, og at Lovforslaget derefter i den af Landstinget vedtagne Skikkelse blev gennemført i Folketinget. Jeg vil gerne supplere den højtærede Ministers meget rigtige Oplysninger paa dette Omraade med den Bemærkning, at det faldt i min Lod som daværende Minister for offentlige Arbejder — det vil sige, jeg blev Minister, efter at Loven var gennemført, men inden der skulde tages Bestemmelse om Arbejdernes Paabegyndelse — at skulle tage mod Indstillingen fra den saaledes nedsatte kunstneriske Kommission, og at jeg med megen Bedrøvelse saa, at den havde lavet om paa det, Folketinget havde ønsket, og navnlig